

вода, бирникъ и други селски служители. Славянитѣ нѣмали постоянна войска, а само милиция, която се свиквала, когато станѣло нужда.

Българитѣ, обратно, били по-ниски отъ славянитѣ по бой; имали възмургаво лице, образътъ имъ билъ дългнестъ и брадата рѣдка. Очитѣ имъ ябълки и скулуфитѣ имъ се издавали много на вѣнъ. Българитѣ тогава много приличали на турцитѣ и татаритѣ. Краката имъ до коленото били изкривени, защото тѣ винаги яздели на конь. Юношитѣ и малкитѣ отрасвали върху конетѣ. Българитѣ развѣждали главно коне, които много добре гледали. За българина коньтъ билъ священно животно, тѣй както камилата била за арабина. Съ обученитѣ си коне българитѣ пжтували бързо и изкусно се биели. Старитѣ мирни българи носѣли чалма на главата си, както турцитѣ, главитѣ си бръснели; женитѣ си забулвали лицето и носели широки гащи, шалвари. Войниците българи носѣли тѣсни гащи и кожени калпаци съ островрѣхо сукнено дѣно.

Българитѣ прекарвали повече въ походи. За това често водѣли съ себе си женитѣ и децата си, които живѣли повече въ палатки. Но когато се заселили между славянитѣ, тѣ се застояли въ градоветѣ и въ тѣхъ настанили семействата си.

Ханътъ на българитѣ не се избиралъ отъ съборъ, а получавалъ властѣта отъ баща си по наследство. Ханътъ билъ строгъ, заповѣдникъ, храбъръ водачъ. Той имѣлъ неограничена властъ. На него всички трѣбвало да се покоряватъ. За това въ държавѣта му имало миръ и редъ. Около хана имало велики боляри отъ старобългарски родове. Тѣ били съветници на хана, всѣки отъ тѣхъ командувалъ голѣма войска и управлявалъ отдѣлна областъ. Освенъ великитѣ бо-